

SCHERZANDO

REVISTA CATALANA MUSICAL

ANY VIII.

GIRONA, X DE MARÇ DE M.CM.XVII.

NVM. LXXIII

Psicología del wagnerista

III

L servil tribut que en materia d'art líric teatral venim pagant a l'estrangerisme, és un signe de la nostra llegendària apatía quan es tracta d'aprofundir en l'abstracció de les coses. Aquesta apatía ve ofegant en flor totes les temptatives serioses que alguns homes eminents, pocs en nombre, han tantejat a Espanya per a implantar una reforma que aniria dreturament a la millora de la nostra cultura artística. Ens referim al lamentable fet de cantar-se ací encara les òperes en idioma estrany. Veu's aquí l'obstacle màxim en virtut del qual el drama líric modern és incomprés del nostre públic. Aquest, sugestionat per la justa fama que frueixen en altres païssos les grans obres de la lírica moderna, sent fretura per a estar-ne al corrent i no hi regateja la seva assistència quan l'empresari espavilat creu arribat el moment del seu negoci. Més que per impuls de convicció, podríem dir que el nostre públic sent la frisança de sostenir a tota costa el penó de la seva tradicional beligerancia en matèries operístiques. L'esperit col·lectiu demana o exigeix que si a les grans capitals d'Europa s'hi fan grans coses, nosaltres no podem passar per l'humillació d'esser-ne menys. Preuada i humana aspiració de la colec-

tivitat, a fe, sense parar esment en el fons de ficció que devegades s'hi amaga!

Fóra tal volta injust negar al nostre públic un bon desig de respectar la cosa jutjada. Enlluernat pels ecos de la fama, s'esforça per a posar-se en situació de *jutjar* a son torn. I el seu judici, forjat sobre el patró de lo precedent no pot, no deu discrepar si no vol passar per ignorant. Allò és bo, sobiranament bo, la grandesa de lo que s'entreveu o es pressenteix fulgurant a través de... nuvulositats. I són aquestes les nuvulositats que no pot acabar de destriar, tot per mor de lo que venim dient: la manca de preparació, el desconeixement dels fonaments sobre els quals es sosté el magne edifici emboirat.

La síntesi de les opinions i judicis que el bon wagnerià emiteix quan parla *inter nos* amb el cor a la mà—no quan parla en alta veu o escriu a voltes en els diaris—es pot traduir en una mena de cansament o falta d'atenció, deguts a lo que ell suposa, amb més o menys fonament, una excessiva durada d'escenes i parlaments, ofegats dintre la maranya d'un teixit exhuberant de fils armònics embolicats amb motius melòdics massa fragmentaris en solució de continuïtat, (la *melodia infinita*), qual representació gràfica fuig d'una atenció que està massa acostumada a seguir còmodament i sense esforç mental fils melòdics estirats, dolços, ben definits i rítmics, de tan fàcil com prompta assimilació, segons s'estila en l'escola italiana decadenta.

Es que el nostre wagnerista *senta* l'italiana malgrat el seu desig—devegades en bona fe—de sentir a la wagneriana. No pot doncs enfocar justament el nou genre, però... no li agrada confessar-ho, perquè el molesta l'estigma d'una inferioritat de la qual ell n'és no més que en part culpable, sense sospitar-ho. Per això la *melodia infinita* de Wagner resulta per ell un llenguatge que, si bé és armoniós i encisador, arriba a cansar la seva atenció si és massa sostinguda. Es que *no l'acaba d'entendre*.

Lo primer que necessita el nostre wagnerista de bona fe, és aprendre d'adaptar la frase literaria a la frase musical. Si és professional de l'art deu haver d'aprofundir, ademés, les guies temàtiques.

Però lo que deuriem exigir tots, encara que fos mitjançant la creació

d'una *Lliga*, fóra que s'acabi d'una vegada l'insigne humillació que sofreix secularment l'art patri, de cantar-se les òperes—fins les espanyoles—en idioma estranjer. No hi val allò de dir *que l'italiá se sembla a l'espanyol per esser d'arrel llatina*. La bona poesia italiana, traducció de les obres de Wagner, és d'un istil literari que no pot esser colpit per l'immensa majoria del públic, i menys quan la fonètica del cantant hi posa encara un vel de dificultats, que la fan menys intel·ligible. I si al davant de tots aquests obstacles el bon wagnerista no's prén encara la molestia de seguir, *traducció fidel en má*, l'acció escènica i son lligam musical, ¿com pot arribar a sèntir el goig íntim, a penetrar la profunda espiritualitat de la *melodía infinita* que En Wagner i altres autors moderns han vessat en les seves obres immortals?

SALVADOR RAURICH

(Acabarà)

Gloria a Sant Gregori el Gran

l'escriure aquestes poques ratlles jo no faig més que testimoniar ma viva simpatia envers l'excel·lent revista musical SCHERZANDO que surt mesalment a Girona defensant els drets del ver art musical en sos variats aspectes.

Els noms que firmen els articles, que en ella apareixen al tractar-s'hi les qüestions de l'art religiós musical, són sempre coneguts i sempre cars a mon ànima i en sa companyia em complasc de poguer-hi col·laborar.

Les firmes de Pedrell, P. Suñol, mossèn G. Garcia, M. Rué, mossèn Roquet, de grat record, Perramón i altres no deixen d'evocar a ma memoria campanyes fetes i viscudes en mutual apoi entre aquests conreuadors de la música sagrada i el que aquestes ratlles escriu avui com a tribut anyal a la ja coneguda revista musical que posa el nom de nostra provincia i diòcesi en un lloc honorable dins del camp de l'art musical espanyol.

Sempre que prenc la ploma per escriure quelcom per SCHERZANDO trobo

una vera satisfacció al veure com tots els companys redactors de la mateixa revista aculleixen amb senyals de joiosa germanor ma modesta firma.

* * *

Tenint camp per a parlar en ella de tota qüestió musical que a mi em plasqui avui aprofito l'ocasió per a donar la preferència a parlar de Sant Gregori el Gran del qui anem a celebrar la festa el dia 12 del present març.

Gloria, doncs, a aquest Sant Papa, honorança eternal de l'Iglesia i de l'Ordre benedictina.

No és pas aquí el lloc de recordar els títuls que al Sant corresponen referents a l'admiració i al regoneixement que la posteritat li dèu.

Callaré jo forçosament tot lo que's refereix a parlar de Sant Gregori com a teòleg, com a filosop, com a orador, etz., per a no parlar d'ell sinó com a músic.

Sant Gregori I fou músic en un grau eminent. Convé nomenar-lo entre els grans noms que marquen les grans èpoques de l'història de la música. I quina època més important i més gloriosa per a l'història musical ha existit que aquella que vegé portar a son esplet o apogeu una forma d'art musical excludivament consagrat a la celebració del culte diví i que durarà (la proba n'és feta ara mateix) fins a la fi dels segles?

Incontestablement l'Iglesia dèu a Sant Gregori son art musical litúrgic. Si ell no l'ha pas creat en totes ses peces, ell l'ha perfeccionat. Ell li ha sorprés definitivament la forma, ell l'ha segellat de son geni, i per això la posteritat regoneguda li ha donat son nom.

Aquest art porta tots els caràcters de l'Iglesia. En particular ell és sant i universal com ella. Ell és de tots els temps i de tots els païssos. Encara, com la mateixa Iglesia, ell és sempre antic i sempre modern. Ell encanta i embadaleix les generacions presents com va fer la delícia de les passades generacions.

Que se'l cultivi amb el mateix esperit amb que ell va esser compost i es podran compendre fàcilment les paraules del cèlebre musicòleg Baini, quan diu:

«L'antic cant gregorià té un jo no sé què d'inimitable i admirable, una finura d'expressió sobre tota ponderació, un patètic que commou, un natural

elegant i fàcil, sempre fresc, sempre nou, sempre florit, sempre bell que jamai es desfulla i fineix, que no envelleix jamai.»

Quin és el músic quines obres o composicions hagin jamai estat honrades d'una lloança més delicada i distingida?

Jo acabo, doncs, aquestes ratlles tal com les he encapçalades:

Gloria a Sant Gregori el Gran!

FR. MAUR SABLAYROLLES

Abadía de Sant Pere de Besalú, març de 1917.

La missió educadora del cant gregorià

A melodia tradicional i hieràtica de la nostra venerable liturgia catòlica ha complert en aquests temps moderns una missió verament ennoblidora del gust artístic en nostres iglesies.

Reintegrant-se a sa primitiva puresa per mans d'homes als quals ha sigut donat esperit noble, intel·ligència preclara i destresa exquisida, el cant gregorià ha revestit altra volta bellament el text sagrat i li ha comunicat eficàcia espiritual amb expressió tranquil·la i plàcidament emotiva.

Posat en boca del poble, ha donat la tessitura del cant col·lectiu de la pregària social cristiana, i ha unit la veu de tots els fidels a l'accent ritual dels ministres de l'altar.

Donat com a model de tota música que en el temple es vulgui fer sentir, ha estatutit cànons artístics, i ha prestat alenada divina, inspiradora de nova música religiosa, que ensems ha fet desaparèixer de la Casa de Déu sòns teatrals i barroeries inexplicables.

Purificat, ennoblit l'ambient musical per l'acció del Cant de Sant Gregori, l'esperit integral litúrgic ha prè revifalla encoratjadora; i l'ànima cristiana, sovint distreta en frivolitats per a la tendència subjectivista de les devocions a la moda, s'ha abeurat a pler en les fonts saludables de la

pregaria litúrgica, oració eficaç de l'Església, veu escoltada sempre amorosament per son Espòs Celestial.

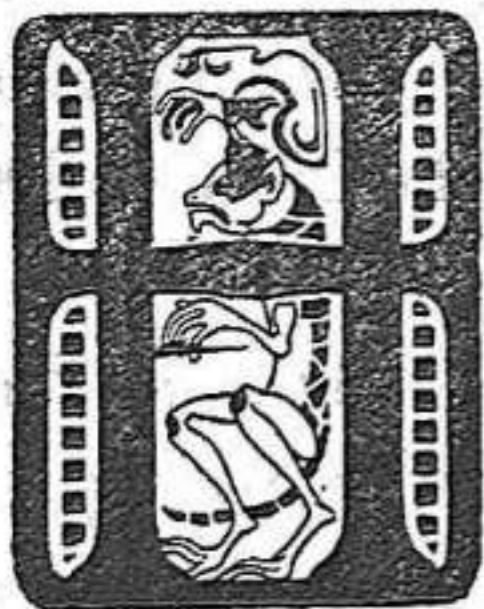
El bon seny del cant gregorià i la simplicitat encisadora i elegante que'l vesteixen han fet llei en tota manifestació artística en el temple, i tenen encara prou virtut i vigoria per a imposar-se i fer respectar els furs sagrats i tradicionals de la serietat litúrgica contra tota ingerència teatral i escenogràfica que massa sovint hem de veure en les esglésies. El cant gregorià, que fa més viva i humana alhora l'acció litúrgica i en revela son esperit, ha de continuar encara sa missió educadora contra la rutina i el caprici que s'oposen al ver sentit de la tradició, i a la noble simplicitat de l'esperit de Crist.

La Diòcesi de Girona n'ha donat bell exemple en l'activitat individual de sos apòstols, i en l'esforç mancomunat de tots en ses «Setmanes Litúrgico-gregorianes», solemnement inaugurades per son zelosíssim Pastor en el Cenobi Benedictí de Sant Pere de Besalú, canonitzant aixís l'Escola Gregoriana que allí dirigeix el meu germà d'hàbit, Dom Maur, de tothom prou conegut i venerat.

GREGORI M.ª SUÑOL, O. S. B.

Montserrat, març de 1917.

Bella tradició en honorança de Sant Gregori el Gran

EU assistit mai a la Missa del Dissabte Sant?

Heu notat que en ella no s'hi canta l'*Agnus Dei*?

Una bella tradició que ens descriu Boyer d'Agen en son preuat llibre *Introduction aux Melodies Gregoriennes* (pàg. 26) recorda que en una Missa pasqual que celebrava el Papa Sant Gregori el Gran el cel va vulguer donar-li testimoniança de quan li plavien les melodies que ell mateix cantava; doncs, un

chor d'àngels hi vulgué pendre part en el bell mig de la Fracció del Pa Sagrat.

Abans de Sant Gregori la Missa era cantada segons l'ordre litúrgic instituit pels *Sacramentaris* del Papa Sant Gelasi (492-496). En ella des de l'Introit al Postcomunió s'hi notava l'unitat invariable del tipus choral en el qui s'hi regoneixia infal·liblement una pregaria en quiscuna de ses frases i una varietat infinita de la melodia que d'una imatge ens feia passar a altra imatge, d'una estrella a altra estrella, de la terra al cel.

Mes, al recullir aquesta melodia litúrgica, al dar li nova forma i augmentar son caudal Sant Gregori (590-604) Déu mateix fou el que s'hi agradà en l'encís purificat de la mateixa i ho testimonià, si no apareixent ell mateix a recomanar-la, enviant sos àngels que prenguessin part a la missa d'un papa tan melòdic, si aixís es pot dir.

L'història conta que un dia (són paraules del mateix Boyer d'Agen), a l'arribar Sant Gregori a la Fracció de l'hostia sobre el càlzer, cantant al poble el tradicional *Pax Domini sit semper vobiscum*, veus misterioses, vingudes del cel, li respongueren, deixant meravellats als cantors de la Capella papal, *Et cum Spiritu tuo!* Des d'aquest meravellós dia de Pasqua, en el que el geni musical d'un papa trobà dins del mateix cel l'aprobació i recompensa de les formes melòdiques, que avui porten el nom de gregorianes, la Edat Mitjana ha esperat el retorn dels àngels a la missa de Pasqua i la Capella papal no respongué més al seu *Pax Domini*, esperant a que la Capella musical del cel s'encarregués encara de tornar la rèplica.

¡On són avui aquestes delitoses i belles tradicions en les que encara es veien, durant aquesta Mitjana Edat i en aquesta mateixa missa de Pasqua, dos cardenals separar-se dels demés del Sagrat Col·legi i venir a emplaçar-se, habillats de blanques dalmàtiques, drets, de cara al poble, des de l'Ofertori al Postcomunió, als dos cantells de la taula de l'Altar, en quin lloc sa presencia figurava al menys la dels àngels desaparecuts!

Sols en queda de tal fet una remembrança en la Missa del Dissabte Sant en la que, després del *Pax Domini*, el chor no respón, ni es canta l'*Agnus Dei*.

Hem volgut recordar aquestes belles tradicions per a honorança de Sant

Gregori i en bon prestigi de les melodies, nomenades gregorianes, de cant neumàtic i sa religiosa interpretació; melodies que s'havien de perpetuar, dins de l'Església romana, fins als nostres dies per entre mig de totes les sacudides dels segles.

MIQUEL RUÉ, PVRE.

Girona, març de 1917.

Plans artístics del Trio Barcelona

E tracta d'una gran serie d'audicions que constitueixin una historia del Trio, però una historia vera, real, no com tantes altres que hem vist anunciades a voltes amb unes quantes obres triades a l'atzar sense subjectar-se a cap plànol racional i metòdic.

L'idea del Trio Barcelona agafa una dilatada serie de obres hàbilment escollides entre les de quants autors han sobressortit en aquesta branca de la música de «càmara». I dividint-les en els dos acostumats grups d'autors clàssics i moderns, figuren en el primer els tríos de Rameau, Couperin, Masciti, Buxtebude, Soillet, Haydn, Mozart, Beethoven, Schubert, Mendelssohn i Schumann, amb sessions enteres dedicades an aquest darrer i a Beethoven, i entre els contemporanis hi han obres de Brahms, Franck, Doórak, Smetana, Tschaikowsty, Rachmaninoff, Lalo, Areusky, Saint-Saëns, Fauré, Ravel, Bretón i Granados.

Les primícies de dita historia del Trio seràn dedicades al públic de Barcelona en un cicle de vuit audicions que en l'hivern pròxim donarà en la Comtal Ciutat.

Al mateix temps mereix consignar-se que l'esmentada entitat musical desitjant posar tots els seus esforços al servei de la música nacional, ha demanat a varis compositors espanyols obres a trio per a donar-les a conèixer en l'estranger quan acabi la guerra, tinguent consignat en la llista els noms d'En Pedrell, Lamote, Morera, Vives, Pahissa, Falla, Esplà, Guridi, Turiné, Nogués, Vila, etz.

N'hi haurien prou amb tots aquests magnífics projectes que desitgem veure el més prompte convertits en realitats, si no hagués bastat amb els mèrits ja contrets pels tres notables concertistes que formen el Trio, per a justificar l'atenció que acabem de dedica'ls-hi en aquestes planes, fidels al nostre propòsit d'apoiar tota manifestació musical fonamentada en un ideal artístic positiu.

Correspondencia

BARCELONA. La notable pianista Na Emilia Miret, ha donat a la Sala Mozart un interessant recital. Executà la «Sonata patètica» de Beethoven, «Balada» en la bemol, «Valç» i dos «Estudis» de Chopin, «Nocturn» de Litz i dues «Dances» de Morera.

El sol fet d'incloure la distingida concertista, obres d'autors catalans en sos programes, es fa acreadora de totes nostres simpaties i majorment quan són aquestes sòlides produccions de firma tan prestigiosa com és l'autor de les dues «Dances» en qüestió i que per cert fou lo que millor interpretà l'executant com li demostrà el públic ovacionant-la al final de cada «Dança». El recital, fou un nou èxit per la concertista que demostrà veritables qualitats, no solament com a executant, sí que també com a interpretadora.

✱ La direcció de la Sala Mozart anuncia tres interessants sessions de música per a les tardes dels diumenges 11, 18 i 25 de març, per l'eminent concertista de piano i violí i notable compositora Onia Farga. El primer concert (piano), l'integraran composicions de Daquin, Couperin, Gluck-Brahms, Beethoven, Chopin, Albè-niz, Granados i Liszt. En el segon (violí), figuren Mozart, Corelli, Couperin, Bach, Schubert, Schumann, Sarasate i Mendelssohn. El tercer serà dedicat per enter a composicions, gran nombre d'elles, en primera audició, de la propia concertista i en l'execució de les quals pendran part distingits artistes.

BURGOS. La Societat Filarmònica acaba de celebrar son concert mensual quin programa fou confiat al notable violoncelista català En Casadó. Les obres executades foren «Sonata» en re de Locatelli, «Gavota» de Mozart, «Tambourin» de Rameau, «Scherzo appassionato» de Casadó, «Aria» de Bach, «Nocturn» de Chopin i la «Souree» de Davidov. Espontànies ovacions premiaren la tasca del concertista per la pulcritut amb que interpretà totes les obres. Cooperà a l'èxit del concert el pianista En Franco que acompanyà al solista amb ver coneixement i seguretat en totes les obres, algunes d'elles rublertes de dificultats d'execució.

MADRID. El notable «Trio» format pels concertistes Teràn, Costa i Casadó, ha donat un concert al Círcol de Belles Arts. En Costa feu lluir son magnífic Guarnerius, regal del senyor Urquijo, de Bilbao, valorat en vint mil francs. Executaren els tríos de Beethoven i Mendelssohn d'una manera acabada. Fou un concert que el públic madrileny en servarà grat record.

✧ Dos nous artistes catalans hem tingut el plaer d'admirar i aplaudir. Són aquests En Bernardini i En Rafel Gàlvez, pianista i violoncelista respectivament, que amb un èxit formidable han donat un recital a la Sala Campos, interpretant la Sonata de Beethoven òp. 69, el Concert en «la menor» de Saint-Saëns i altres obres de Popper, Strauss i Dunkler. Heu's-aquí dos joves artistes excel·lents que amb el seu art interessaren als «diletantis», que no escassejaren pas els elogis als notables artistes, als quals se'ls hi espera un brillant pervindre.

Noticiari

El tenor Amadeu Famades ha cantat amb molt d'èxit les òperes «Carmen» i «Fanciulla di Wert» al Teatre Constantí de Roma, aont es troba ventatjosament escriturat. No cal dir que donem la nova amb satisfacció, per esser un artista fill de casa nostra, quals èxits amb ell compartim.

✧ S'ha constituït en aquesta ciutat una agrupació musical que amb el nom de «Quintet Emporium» cuidarà de la divulgació de la música en totes ses manifestacions. Composen aquesta entitat el distingits professors J. Saló i J. Jaumeandreu, violins, J. Rué, viola, T. Sobrequés, violoncel, i F. Casellas, piano.

✧ De l'Orfeó Popular Olotí, hem rebut un programa anunciador de quatre concerts que organitzats per aquella entitat choral es donaràn aquesta Quaresma. Pendràn part en aitals vetllades, además de l'Orfeó, un trio del que en forma part En Sagrera, i junt amb elements d'aquella ciutat, es donarà una audició de l'oratori a quatre veus «Gallia» de Gounod dirigit pel mestre de l'Orfeó mossèn Fèlix Farró.

✧ El notable «Trio de l'Academia Musical» integrat, com saben nostres llegidors, pels professors Francesc Casellas, piano, Josep Saló, violí, i Tomàs Sobrequés, violoncel, està preparant una serie de concerts en els quals donarà a conèixer obres de tots els genres. El primer de la serie tindrà lloc al saló del Centre Catalanià, en el qual interpretarà obres d'Haydn i Grieg. L'eminent mestre Morera, tinguent en compte que en l'esmentat «Trio» hi té dos deixebles d'armonia, els senyors Casellas i Sobrequés, ha promés donar una obra a trio quina primera.

audició anirà a càrreg d'aquesta entitat que per a l'expansió de la música es fundà a l'any 1911, portant per tant set anys d'existència.

✱ El nen En Francesc Puntunet, aventatjat deixeble de l'Escola Municipal de Música d'aquesta ciutat, ha donat un recital de violí al Centre Catalanista, que cridà fortament l'atenció de la concurrència que omplena tots els salons de aquella entitat. Amb molta seguretat executà les següents obres: «Elevació» Gubernà, «Siciliana» Pergolesse, «Gavota» Bach i «Chacona» Perier.

Onze anys compta solament el futur violinista al qui li esperen dies de glòria, si com creiem, continua amb l'entusiasme en que ha emprès tan difícil carrera, que molts són els que la comencen i comptats els que veuen satisfetes les seves aspiracions. En el petit artista hi vegerem condicions per a assolir un lloc distingit. Així ho corroborà el públic que no's cansà d'aplaudir-lo al final de cada obra. L'acompanyà al piano En Tomàs Sobrequès.

✱ Com hauràn vist nostres lectors, avui honorem nostra revista amb les prestigioses firmes de tres col·laboradors, quins estudis gregorians són coneguts arreu, fent així un tribut de simpatia a la diada de Sant Gregori, que es celebra el dia dotze d'aquest mes, i a la música religiosa, ja que és una rama, força principal, de les variades de l'art musical que nostra publicació té comès de defensar, fer conèixer i expandir per tots indrets.

De cor remerciem, als pares benedictins Dom Maur Sablayrolles i Dom Gregori Mª Suñol i a mossèn Rué, la seva deferència envers a SCHERZANDO.

Bibliografia

EMPORITANA, LA FADRINA. Sardanes per a cobla. J. Sancho Marraco.

Heu's-aquí dues noves obres que per a les nostres cobles acaba de compondre el mestre J. Sancho Marraco, que de segur constituiràn l'èxit de la propera temporada. Sense recorre a dificultats d'execució, ha lograt fer ressaltar la riquesa de la melodia engalanant-la amb formes armòniques d'un ver mestre. Amb aitals qualitats clar està que les noves sardanes cridaràn fortament l'atenció no sols dels intel·ligents, sí que també del poble—no el populatxo,—doncs ha sabut amb competència agermanar l'autor ço que's necessita per a constituir una brillant pàgina musical sense perdre el ritme característic de la nostra dansa que tan bé cantà l'excels poeta En Maragall.

✱ El compositor En Miquel Casanova, anuncia quatre noves sardanes per a cobla que en parlarem oportunament una volta siguin per nosaltres conegudes.—S

IBERIA MUSICAL

PLANTADA, ALEGRET I ROS

Canuda, 45. — Barcelona

Gran Casa Editorial - Grans dipòsits de música en tots els genres

EDICIÓ IBÉRICA

Obres de text, chorals - Especialitat en música religiosa i orgànica

Dipòsit únic a la província de Girona : Casa Sobrequés. Ciutadans, 11.

Grans Tallers de Gravat i Estampació de Música

DE **A. BOILEAU I BERNASCONI**

Provença, 285.—BARCELONA

La casa més important d'Espanya - Única que competeix amb ventatge amb les millors de l'estranger.

ANGELUS-HALLRAMBLA DE CATALUNYA, número 7
BARCELONA**FÀBRICA I MAGATZEM DE PIANOS**

MÚSICA IMPRESA I MECÀNICA

Pianos BECHSTEIN :: Pianos STEINWEG :: Pianos GUARRO GERMANS :
Pianos OLIVER :: Pianos ANGELUS ORQUESTRA amb registres d'orga :: Pianos IDEAL RÖNISCH auto-elèc. i pedals, 88 notes :: Autopianos RÖNISCH KAS-
TONOME :: AUTOPIANO de Nuew-York :: WELTE-MIGNON STEINWAY ar-
tístic reproductor :: Orquestrin WELTE :: Pianos elèctrics :: Armoniums KAS-
RIEL :: Grans orgues WALCKER.

ROTLLOS DE MÚSICA per a tota classe d'aparells pianistes, pianos i orgues automàtics i elèctrics.

VENDES AL COMPTAT I A PLAÇOS CONVENCIONALS
LLOGUERS, CAMBIS I REPARACIONS**OLIVER, GUARRO I C.^A Sta EN C.^{ta}**

Direcció telegràfica: GUARRO PIANOS :: Telèfon 1477 :: Fàbrica: Aurora, 12

IMPREMTA

DALMAU CARLES, PLA I COMP.

GIRONA